

■ THERAPEUT BIJNA-BLINDE MARGARETHA DE VRIES VOND HET

GELUK DOOR HET VERDRIET VAN ANDEREN TE VOELEN EN TE GENEZEN

Alziende zonder zicht

Margaretha de Vries is nagenoeg blind, al oogt ze niet zo en scharen wij haar eerder in de categorie alziend. Want met haar hart kijkt ze recht in andermans ziel. Ho ho, ze is geen zalvende zwever, de dochter van de roemruchte Zwarte Joop is broodnuchter. Ze heeft alleen maar een opmerkelijke antenne. Hoe een ongeluk haar geluk werd.

door Marie-Thérèse Roosendaal

Tover-oma noemt haar achtjarige kleinzoon haar en in dat ene woord zegt hij alles over Margaretha de Vries. Niet dat ze van de hocus pocus is, voor haar is liefde het toverwoord.

Wonderlijk is het levensverhaal van heler en natuurgeneeskundig therapeut Margaretha de Vries. Vraagt ze ook nog verbaasd waarom we een interview met haar willen. Alereerst omdat twee totaal verschillende mensen het onafhankelijk van elkaar riepen: „Weet je wie jij eens moet interviewen? Margaretha de Vries!” Zij vonden hun heil bij haar. Lees daarop de lovende reviews op haar site, waar het woord 'engel' niet van de lucht is, en dan kan niemand meer om haar heen.

Praktijkruimte Raphaels Bron in Zandvoort is zen, hagelwit, met Boeddhabeelden, een jungleplant en mystieke geurtjes. Hier helpt ze mensen met uiteenlopende klachten, variërend van slapeloosheid en verdriet tot een burn-out. Als een radiozender stemt ze af op mensen. „Ik voel wat hen mankeert en help ze om in hun eigen kracht te komen, zodat hun klachten draaglijk worden en soms zelfs verdwijnen.”

Geboorteaangifte

Door haar sprankelende, sprekende blik vergeet je telkens weer dat ze haast blind is. „Slechtziend”, corrigeert ze. „Met het binnenhoekje van mijn rechteroog kan ik iets zien, alsof ik door een gaatje kijk. Op zes centimeter afstand kan ik lezen, al is het letter voor letter.” Haar studie was dan ook een grote opgave, maar het hbo-diploma Natuurgeneeskundig Therapeut hangt aan de muur, op naam van Margaretha Baby de Vries, geboren in 1966, in Skikda, Algerije. Ze lacht: „Mijn vader zat zo in de zenuwen bij mijn geboorteaangifte dat hij voor het gemeenteloket zei: 'Geboren, Margaretha, baby'. Ik ben,

denk ik, de enige ter wereld die Baby in haar paspoort heeft staan.”

Haar vader, Joop de Vries, beter bekend als Zwarte Joop, was de koning van de Amsterdamse Wallen. Naast jazzclub Casablanca zette hij een casino op en enkele sekstheaters, waaronder Casa Rosso. „Strip-teases en liveshows”, zegt zijn 58-jarige dochter. „Mijn vader was lief, gevoelig, gul, avontuurlijk, grappig en spiritueel.”

Met zijn vrouw Willy zeilde Zwarte Joop de wereld rond, Margaretha werd op volle zee verwekt. „Smoorverliefd waren ze, twee hippies onder een sterrenhemel, tussen de dolfinen, met zo nu en dan een storm. Onderweg werd mijn moeder zwanger, ze beviel in Algerije. Kort daarop stapten ze weer aan boord, maar het schip kampte met motorproblemen, en het was bladstil. Ze liepen op de rotsen, averij.

Mijn vader zond een noodsignaal uit, maar door zijn woeste baard dachten andere scheepsbemanningen dat hij een piraat was. Uiteindelijk namen drie vissers hem op sleeptouw. Legden ze aan voor het Italiaanse eilandje Levanzo, voor de kust van Sicilië, zagen ze tot hun verbazing een vrouw met een pasgeboren baby uit de kajuit komen.”

Het jonge gezin aarde op het eiland. „Mijn moeder ging met de dorpsvrouwen de moestuin in, mijn vader ging vissen met de mannen. Ik had dan een oppas. Italianen zijn verzot op *bambino's*, ik werd zelfs gedoopt terwijl mijn ouders niet katholiek waren. Liep het hele dorp uit met zelfgebreide en -gehaakte slabbe-

tjes, sokjes en truitjes. Toen ik drie maanden oud was, tilde iemand me uit het badje en liet me uit de handen glibberen. Met mijn hoofd kwam ik op de marmeren vloer terecht. Mijn ogen draaiden, en meteen was duidelijk dat mijn gezichtsvermogen was aangetast...”

Grootste geschenk ooit

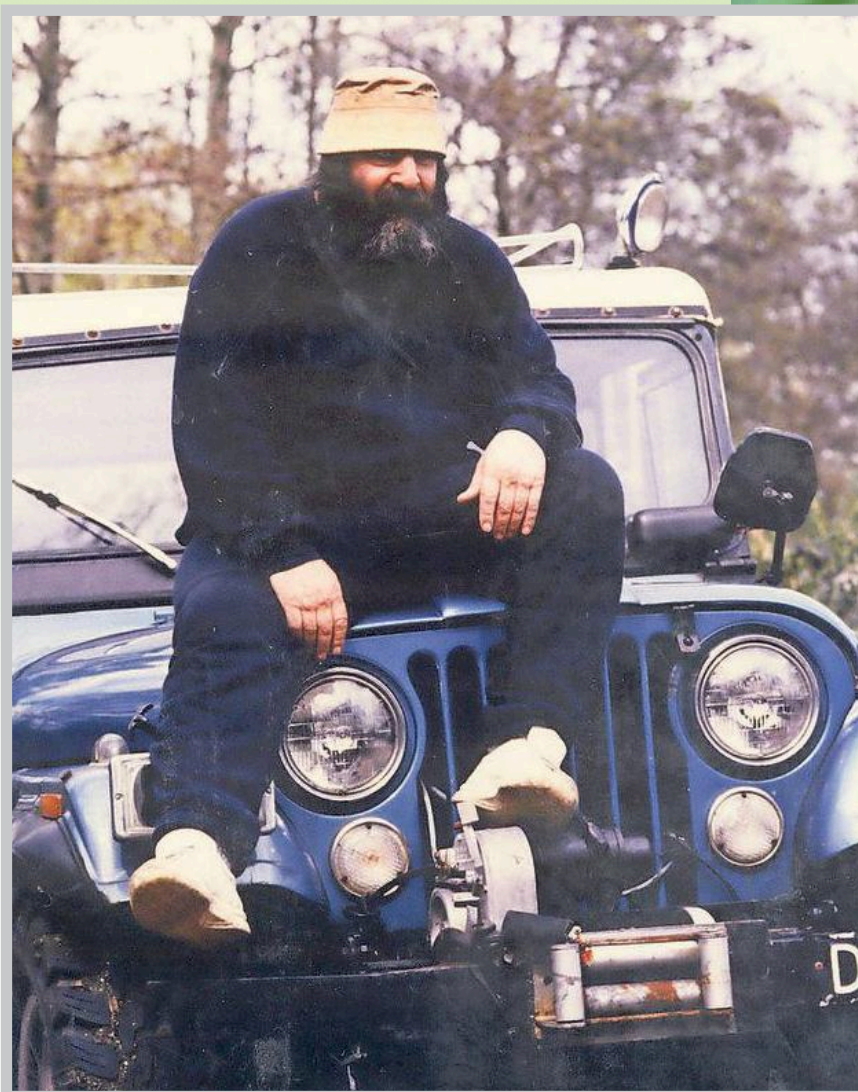
Mijn vader en moeder waren in shock. Ze zijn later alle oogspecialisten ter wereld met me afgegaan.” Margaretha is niet boos op degene die haar liet vallen. „Integendeel, het is mijn grootste geschenk ooit. Doordat ik niet kan zien, nam mijn gevoel het over en zie ik met mijn hart. Natuurlijk is het jammer dat ik niet zelf kan autorijden, boodschappen doen in een supermarkt is een hele expeditie en ik moet aan jou vragen of mijn make-up goed zit.” Niets in haar fysiek en beweging wijst erop dat ze blind is. „Zelfs René, mijn man vergeet het weleens. Zegt-ie onderweg ineens: 'Dit is de Wilhelmijnstraat, toch?' Tja.”

Kwam ze een paar jaar geleden terug op Levanzo, bleek daar dat ze een kapel-

letje hadden gebouwd voor Margaretha Baby de Vries. „Ongelooflijk!”

In Amsterdam groeide ze op bij haar opa's en oma's, maar ze was ook veel thuis, boven Casa Rosso. Van het roerige Wallen-leven kreeg ze weinig mee. „De dingen waren gewoon zo, het was een dorpje, waar iedereen op elkaar paste. Ik had een liefdevolle jeugd.”

Maar ze was geen gewoon meisje. „Kreeg ik een huilbaby op schoot, zat die in een mum van tijd te knikkebollen, opgewonden bouviers kwamen bij

Zwarte Joop, de vader van Margaretha de Vries. „Mijn vader was lief, gevoelig, gul, avontuurlijk, grappig en spiritueel.” FOTO AVRO

mij tot rust. Ik voelde de buikpijn van een klasgenootje, pikte het verdriet, de vermoeidheid of stress van een buurvrouw op.”

Niemand kan haar bedotten met een laag make-up of een gemaakte glimlach. „Omdat ik dat niet zie. Ik voel de pijn en het verdriet van een ander, en geef er liefde en heling voor terug. Niet zelden ervaar ik zelf de pijn of het verdriet, ik maak dan ook niet meer dan twee afspraken per dag. Als kind dacht ik dat iedereen anderen invoelde, en feitelijk is die aanleg er ook. Bij de een is het sterker ontwikkeld dan bij de ander.”

Ze ervaart ook de energie van overledenen. „Ik ben geen medium en communiceer niet met ze, maar iets van hun ziel blijft. Soms voel ik mijn vader om me heen.”

Herdenkingsplaat

Eind 1983 stichtte een ontslagen werknemer brand in Casa Rosso. „Met een gaspistool en een jerrycan vol benzine. Dertien mensen en al onze huisdieren kwamen om, mijn moeder en ik waren de laatsten die levend uit het pand kwamen. Mijn vader was kapot van verdriet en is met alles gekapt. Casa Rosso is een stuk

verderop herbouwd, op de oude plek heeft hij gezorgd voor een herdenkingsplaat: *De ochtend is gekomen, maar het is nog nacht. Jesaja 21:12*. Tweeënhalve jaar later stierf hij aan een hersenbloeding, pas 51 jaar oud.”

Kiekjes van haar ouders en grootouders hangen aan de muur. „Ik zie ze niet, maar ik voel hun aanwezigheid op foto's. Ook op de iPhone, maar geef mij maar papier.”

Margaretha de Vries volgde psychisch-sociale en medisch-sociale opleidingen. „Twintig jaar geleden werden heling en natuurgeneeskunde gezien als zweverij, nu is het hip. Hulpverleners en artsen met stress bezoeken mij en verwijzen hun patiënten naar mij door. Doe ik andersom ook. Ik stuur mensen altijd naar een reguliere arts als ik vermoed dat er meer onderzoek nodig is. Bij een man voelde ik dat het niet goed zat met zijn hart, de dag erna had hij vier bypasses.”

Ook al komt ze met veel leed in aanraking, ze kan de knop goed omzetten. „Met vriendinnen op een terrasje een drankje doen, lachen.”

En dan is er de man van wie de naam om de haverklap valt: René. Drummer van Doe Maar in de gloriejaren, zoon van

Margaretha de Vries ziet haar slechtziendheid als een groot geschenk. „Zou ik van een sprookjesfee mogen kiezen tussen vol zicht óf voelen, dan wordt het toch het tweede.” FOTO MATTY VAN WIJNBERGE

René van Collem is de grote liefde van De Vries. „René verzekert me elke dag dat ik de mooiste vrouw op aarde ben, en ik geloof hem op zijn woord.” FOTO JEAN-PIERRE JANS

filmrecensent Simon van Collem. „Hij zat helemaal stuk toen hij bij mij aanbelde. Hij zag er niet uit toen, zei men, maar dat maakte mij niets uit, ik voelde hoe lief en zacht hij was. Béng, verliefd. Zijn moeder had hem naar mij gestuurd, hij was zwaar verslaafd aan heroïne en methadon. Hij was desperaat, had overal schulden en dacht aan zelfmoord.”

Ze vindt het moeilijk om dit aan te stippen, maar in een interview vertelde René van Collem eerder zelf heel open dat hij op een fandag van Doe Maar vijftig gulden pikte uit een tasje van een bewonderaarster. Daarop werd hij uit de band gezet.

Verslavingsmonster

Na zijn ontmoeting met Margaretha ging hij de afkick-kliniek in, en kwam er clean uit. Hadden ze het fijn samen, sloeg het verslavingsmonster toch weer de klauwen uit. René stal een dierbaar sieraad van Margaretha en verpatste het. Dat betekende einde oefening voor hun relatie. Tot hij veertien jaar geleden opnieuw uit de kliniek kwam. „Doe Maar vroeg hem terug voor hun comeback, in een Radio 538-interview hoorde ik dat het echt goed met hem ging en ik wist dat ik van hem hield. Hij is nu veertien jaar clean, werkt voor de ggz en het is zijn missie om andere families uit de ellende te helpen.” Ze lacht haar blijte lach: „René verzekert me elke dag dat ik de mooiste vrouw op aarde ben, en ik geloof hem nu op zijn woord.”

Het leven knipoogt haar toe, haar tweede kleinzoon is op komst. „Ja natuurlijk zou ik ook hem willen zien. Maar zou ik van een sprookjesfee mogen kiezen tussen vol zicht óf voelen, dan wordt het toch het tweede. Het maakt me nou eenmaal zielsgelukkig om anderen te helpen.”

'IK BEN, DENK IK, DE ENIGE TER WERELD

DIE BABY IN HAAR PASPOORT HEEFT STAAN'